

Славчо Красински

Мечтателъ

Пътът криволѣше по брѣга на рѣката, и минувачитѣ можеха да наблюдаватъ небивалото шествие, което се зададе откъмъ другия брѣгъ. Широкиѣ води на рѣката леко трѣпнѣха подъ лжчитѣ на залѣзващото слънце, отъ време на време нѣкоя рибка се хвърляше по низко летещи комари, и нейното гѣвкаво тѣло блестѣше надъ водата. Въ тая минута откъмъ другия брѣгъ се задаваше чудноватото шествие отъ биволи, които вървѣха наредени единъ подиръ другъ. Най-голямиятъ биволъ предвождаше другитѣ, и върху неговия широкъ грѣбъ бѣше седнало босоного момче, съ кичуръ жълти коси надъ челото си. Момчето държеше дългия остень, праметнатъ презъ рамо, а лѣвата си ржка бѣ сложило така, както великитѣ военачалници седятъ на конетѣ си, когато се връщатъ отъ славна победа. Отъ време на време великиятъ победителъ се обръщаше назадъ, после отново изпъчваше глава и полека се клатѣше на гърба на бивола. Животнитѣ бавно газѣха рѣката, като оставяха свѣтла пжтека следъ себе си. Понѣкога първиятъ биволъ се спираше и пиеше вода, но боситѣ пети на яздача удряха по ребрата му, и животното трѣгваше пакъ съ стѣпки тежки и тържествени, които сякашъ показваха на учуденитѣ